

Vremuri noi

Val

S-au schimbat atâtea-n lume, oamenii, la fel, și ei,
Mi-amintesc, și nu sunt glume, când eram noi tinerei,
Un flăcău, un oarecare, când la vatră s-a lăsat,
Era copt, om pe picioare...ce să mai! era bărbat;

Prima toamnă cum găta de cules la razachie,
Omul se căpătuia cu vreo Leană sau Mărie,
Ca apoi, bun amorez, în micuțul lor cătun,
Era gata de botez chiar în postul de Crăciun,

Și cu Leana, ori Măria, făcea casă și copii,
N-avea treabă cu chiria, sau, la Visa, datorii,
Ajungând la patruș'cinci, vârsta când aproape toți
Cumpărau din târg opinci la nepoate și nepoți....

S-au schimbat atâtea-n lume, oamenii, și ei, la fel
Un flăcău, și nu dau nume, fiind mulți astăzi ca el,
Nu știe ce-i căsnicie, de copii nu vă mai spui,
Când, o zi, la cătănie nu a fost în viața lui,

În schimb, șade cu chirie, singurel, ani după ani,
Având doar o datorie...dar, nu pomenim de bani,
Nici de Leni, nici Mărioare, căci o frază e destul,
Un flăcău la vârstă mare nu-i bărbat, e doar mascul,

Și de-abia când e sătul de spălat, gătit, călcat,
Și prin casă, de fudul, zi de zi făcând curat,
Socotind că nu e drept slugă-n casa lui să fie,
Se decide, înțelept, să-și găsească o soție,

Însă după cununie, pân' să se acomodeze,
I se scoală pe chelie, sictirit, să divorțeze,
Căutând la disperare ca să scape de năpastă,
Și tot din motive care...l-au făcut să-și ia nevastă.

Valeriu Cercel